

Sygn. akt II KK 221/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

w sprawie A. S.

skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 sierpnia 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, na korzyść skazanego,

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 lutego 2017 r., sygn. akt. II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

W dniu 28 grudnia 2016 r. Prokurator Rejonowy w W. skierował do Sądu Rejonowego w W. akt oskarżenia przeciwko A. S., oskarżając go o to, że: „w dniu 10 listopada 2016 r., w W. przy ul. M., w sklepie „S.”, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci dwóch sztuk perfum marki L. o łącznej wartości 499,98 PLN, czym działał na szkodę S. Sp. z o.o. z siedzibą ul. D. przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary

pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne”, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Jednocześnie na podstawie art. 335 § 2 k.p.k. dołączył do aktu oskarżenia wniosek o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i wymierzenie oskarżonemu uzgodnionej z nim kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz obciążenie go kosztami sądowymi.

Sąd Rejonowy w W., uwzględniając wniosek prokuratora, wyrokiem wydanym na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2017 r., II K (...), uznał A. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie. Zasądził też od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 2 marca 2017 r.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny zarzucając mu rażące naruszenie art. 343 § 3 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu zawartego w akcie oskarżenia wniosku prokuratora, złożonego w dniu 28 grudnia 2016 r. i wydaniu na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2017 r. wyroku skazującego A. S. za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 10 listopada 2017 r., z rażącą obrazą przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., podczas gdy czyn ten z uwagi na wartość skradzionego mienia - 499,98 zł - w dacie orzekania przez Sąd, stanowił wykroczenie wyczerpujące dyspozycję art. 119 § 1 k.w., albowiem w związku z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) wartość skradzionego mienia nie przekraczała 1/4 minimalnego wynagrodzenia.

W konkluzji kasacji Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, co pozwala na jej uwzględnienie w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rozpoznając wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 k.p.k., sąd jest zobowiązany do zbadania sprawy zarówno pod względem formalnym, jak i merytorycznym. W ramach tej kontroli niezbędne jest sprawdzenie, czy przedstawione przez prokuratora propozycje pozostają w zgodzie z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie są sprzeczne z przepisami prawa materialnego. Niespełnienie tego warunku uniemożliwia uwzględnienie złożonego wniosku i rodzi konieczność rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.).

W przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy, uwzględniając wniosek prokuratora i skazując A. S. za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., nie sprostął wskazanym powyżej wymogom.

Nie ulega wątpliwości, że w dacie czynu kradzież dokonana przez oskarżonego stanowiła przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 1 k.k. W dacie wyrokowania czyn ten nie był już jednak przestępstwem, lecz wykroczeniem. Ustawodawca, nowelizując ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247) przepisy kodeksu wykroczeń, odstąpił od stosowanego poprzednio stałego kryterium kwotowego rozgraniczającego wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. od przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., na rzecz kryterium będącego pochodną minimalnego wynagrodzenia. Od dnia 9 listopada 2013 r., to jest od dnia wejścia w życie art. 2 powołanej ustawy, wartością, której przekroczenie powoduje odpowiedzialność za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. jest kwota odpowiadająca 1/4 wynagrodzenia, ustalanego – zgodnie z art. 47 § 9 k.w. – na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. (Dz. U. z 2002 r. Nr 200, poz. 1679 z późn. zm.).

Orzekając w dniu 22 lutego 2017 r., Sąd Rejonowy nie dostrzegł, że rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 września 2016 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 1465), od dnia 1 stycznia 2017 r. wynagrodzenie to zostało ustalone w wysokości 2000 zł, a zatem 1/4 tego wynagrodzenia wynosiła 500 zł. Okoliczność ta miała istotne znaczenie dla

rozstrzygnięcia sprawy, gdyż w sprawach o czyny przeciwko mieniu, których uznanie za przestępstwo albo za wykroczenie jest determinowane określonym w Kodeksie wykroczeń wskaźnikiem minimalnego wynagrodzenia za pracę, należy kierować się minimalnym wynagrodzeniem z daty orzekania w przedmiocie odpowiedzialności za taki czyn, a nie z daty jego popełnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015 r., II KK 209/15, OSNKW 2015/11/94).

Nie ulega tym samym wątpliwości, że przypisany A. S. czyn, polegający na zaborze w celu przywłaszczenia rzeczy o wartości 499,98 zł, w chwili orzekania stanowił wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., co implikowało obowiązek stosowania przez Sąd art. 4 § 1 k.k. i zmianę oceny karnoprawnej czynu z przestępstwa określonego w art. 278 § 1 k.k. na wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

W tym stanie rzeczy, Sąd Rejonowy akceptując wniosek prokuratora o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy, a w następstwie skazując A. S. za przestępstwo, uczynił to z rażącą obrazą przepisów prawa procesowego oraz prawa materialnego, tj. art. 335 § 2 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k. oraz art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Oczywistym wydaje się, że naruszenie wskazanych przepisów mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

r.g.